

[Carsten Andersen]

bindelse med anbringelse og tvangsanbringelser og også hele det store problem, der består i, hvordan man får familien til at fungere, til at kunne få børnene hjem igen.

Fra SF's side har vi tidligere gjort opmærksom på, at der ofres uendelig megen tid på administration og skrivebordsarbejde i den sociale sektor, og vi har fra SF's side også gang på gang peget på, at der burde være refusion af rådgivning og vejledning, sådan at man fik prioriteret imellem, hvad man bruger på administration, og hvad man bruger på rådgivning, vejledning og det forebyggende arbejde.

Vi er enige i, at børnene står alene i anbringelsessituationen, at de faktisk er meget forladt i den situation, og at der derfor er al mulig grund til at ofre opmærksomhed på, hvordan man kan styrke deres forhold i den krisesituation, der opstår, når der er tale om anbringelse uden for hjemmet.

Men når Socialdemokratiet har rejst denne forespørgselsdebat, kan jeg ikke lade være med at stille nogle spørgsmål i øvrigt om Socialdemokratiets socialpolitiske sigte og Socialdemokratiets fremtidige socialpolitik.

F.eks. har Socialdemokratiets socialpolitiske koordinator, fru Jytte Hilden, i forskellige artikler tilkendegivet, at den eneste realistiske socialpolitiske samarbejdspartner, ja, det er De Konservative, og at Socialdemokratiet og De Konservative udgør centrum i dansk socialpolitik.

Imidlertid kan vi konstatere, at Socialdemokratiet i Kommunernes Landsforening lægger megen vægt på, at man nedlægger de sociale udvalgs særlige kompetence, og at kommunerne faktisk stilles frit med hensyn til, hvordan man skal etablere sig med ét eller flere udvalg, der skal ordne de sociale problemer fremover.

Heller ikke i de rygter, der slipper ud fra Lotz III-udvalget, møder det nogen stor modstand fra Socialdemokratiets side, at man faktisk arbejder med ideer om at nedlægge amternes socialforvaltninger og initiativer over for børn og unge og over for daginstitutionerne, at de fremover skal drives på entreprenørvilkår, eller at de alene skal køres af de store kommuner.

Under den synsvinkel er det meget på plads, at Socialdemokratiet her rejser en debat om børns vilkår, om anbringelse af børn i fremtiden, for når man ser den socialreform, der er i gang, bliver man i alle tilfælde nødt til at tage børns problemer alvorligt.

Kommunerne er jo nu – og det vil de nok også være fremover – forpligtet til at have en midkær revision, som skal kontrollere, om alle bestemmelser, konteringer og økonomien er i orden.

Men kommunerne er ikke forpligtet til at have en socialpolitisk revision, som stiller spørgsmål til dem med hensyn til, om de yder tilstrækkelig råd og vejledning til børnefamilierne, og om det forebyggende arbejde er tilstrækkeligt.

Her prioriterer man helt klart økonomi frem for børn i det opfølgingsarbejde og revisionsarbejde, der udføres, og man kan frygte, at det bliver børnefamilierne og nogle af de hårdest udsatte, der kommer til at betale for det, når Kommunernes Landsforening får magt, som de har agt, til at al økonomi i kommunerne skal styres i økonomiudvalget.

Børn er ikke forældrenes ejendom, som forældre kan skalte og valte med, som de lyster. Børn er selvstændige mennesker, som er afhængige af, at der er voksne, der kan lide dem, giver dem omsorg og sikrer deres uddannelse.

Det mest naturlige er, at det er forældrene, der varetager disse opgaver. Men alle inden for socialpolitisk arbejde ved, at der er mange forældre, som af tidligere nævnte årsager ikke formår at magte denne opgave, eller at der er socialforvaltninger, som ikke i tilstrækkeligt omfang giver forældrene den støtte, de har brug for for at klare opgaven.

Anbringelser i dag sker med bisidder af advokat til støtte for forældrene. Denne bisiddestøtte har mange steder den funktion, at den gør anbringelsessituationen til en domstolslignende affære, hvor socialforvaltningen bliver tvunget ind i rollen som anklager over for forældre, og forsvareren, forældrenes advokat, hænger sig i, om der her og nu er aktuelle, dramatiske hændelser, som kan tale for en anbringelse.

Nogle steder er drøftelser kommet ind på en form for udmåling af anbringelsestiden. Denne fremgangsmåde har den uheldige virkning, at forvaltningen fristes til at undlade at behandle sager om tvangsanbringelse, fordi der ikke er enkeltstående eksempler på mishandlinger eller lignende, som kan argumentere og overbevise en forsvarsadvokat. På den anden side kan forvaltningen også fristes til at forstærke argumenter for at støtte en tvangsanbringelse med tab af samarbejdsmuligheder med familien som følge.